

ношения съ латинитѣ. Дори можеше да имъ предложи помощъ срещу Визансъ.

Тази мисль го ободри, той се озърна наоколо си и каза:

— Где отидоха женитѣ? Нѣма ли да ни дадете нѣщо да си похапнемъ?

Въ съседната стая женитѣ шѣпнишкомъ се разговаряха за таласъма, който преди нѣколко дни се явилъ край Енювъ пѣтъ.

Тѣ донесоха на царя да закуси и пакъ разправиха случката предъ мѣжетѣ.

Преди три дена перпиракътъ Диманъ се връщаль отъ млината си на Етъра. Било посрѣдъ нощъ. Месецътъ освѣтлявалъ цѣлото широко поле, цѣлия пѣтъ. При една чешма, перпиракътъ спрѣлъ колата за да напои биволитѣ си. Щомъ животнитѣ свели глави да пиятъ и водата престанала да тече. Колкото пѣти тѣ се навеждали, толкова пѣти водата спирала. Изплашенъ, перпиракътъ побързалъ да покара отново препълнената съ чували кола. Но тѣ сякашъ не били пълни съ брашно, а съ желѣзо. Колата не можела да мръдне. Студена потъ облѣла нещастния човѣкъ. Той се прекръстилъ седемъ пѣти и призовалъ свети Иларионъ и свети Никола на помощъ. Най-сетне колата потеглила. По едно време перпиракътъ усѣтилъ, че кръвта замръзва въ жилитѣ му. Точно предъ колата заприпкала една черна овца.

— Вампирътъ! — извика ужасена госпожа Тамара и се прекръсти.

— Пази, Боже, всѣкиго, че и насъ... — пошѣпна госпожа Теодора.

Черната овца потичала малко, следъ това спрѣла. Биволитѣ и тѣ спрѣли като заковани. Щомъ спирала и тѣ спирала. По едно време овцата внезапно изчезнала. Сякашъ я духнало нѣщо. Севастътъ се върналъ у дома си ни живъ ни умрѣлъ.

Калоянъ слушаше, чупѣше орѣхи, ядѣше отъ питата, взимаше си отъ варенитѣ присади, тиквитѣ съ млѣко, сушенитѣ сливи, отъ време на време се усмихваше и ми-